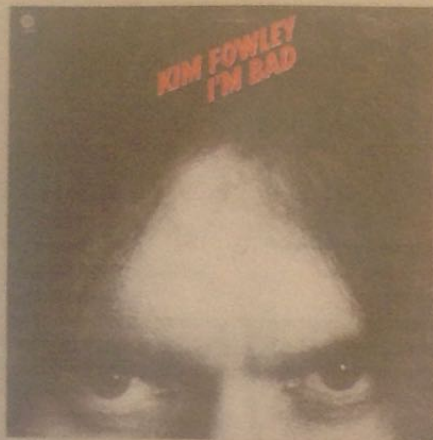

CD

Meravelles del 1972

Kim Fowley
I'm bad
VINYLSSIMO /
MUNSTER
Rock

Kim Fowley és un jerarca boig del pop: fill d'actors del Hollywood 30's, nen espatllat per antonomàsia, compositor per encàrrec de meravelloses escombraries *sixties* (The Seeds, Gene Vincent, The Rivingtons), productor guillat d'un munt de grups (The Runaways!), automitòleg incansable i celebrable excèntric, Fowley té també en el seu historial tres desenes d'àlbums. El semicèlebre és *Outrageous*, del 1968 (l'únic que va entrar en els charts), però tota la producció dels seixanta i dels setanta val la pena. *I'm bad*, gravat l'any 1972 per a Capitol Records, és un exercici sexi de glam rock/Bowie/T.Rex/Slade amb un munt de riffs stonians força *macarres*, on Fowley canta (simulant raspada de gàngster) sobre noies dolentes, navalles automàtiques i fornicació, i ve atapeït d'afusellades al *Queen bitch*. Inclou autèntics hits xiclet de discoteca de barri i futbolí, com *Queen of stars*; la sensual *I'm bad* o *It's great to be alive*. Fowley és meravellos i escoltar els seus discos el més divertit que es pot fer amb els pantalons posats. El món serà molt més gris i depriment quan ell desaparegui. **KIKO AMAT**

Francis Poulenc
Mélodies
FAR BLAU
Les anges musiciens...
HARMONIA MUNDI

Clàssica Coincideixen dues propostes en relació amb el lied francès en la figura d'un dels seus màxims exponents del segle XX, Poulenc, que va mantenir atenció a la *mélodie* en temps d'estètiques contraposades entre els múltiples corrents de les avantguardes. D'una banda, la soprano Maria Lluïsa Munta-

da, amb Josep Surinyac al piano, s'acosten al món de Picasso (*Le travail du peintre*, *Toréador*, *Calligrammes*) i els surrealistes, musicalitzat magistralment per Poulenc. Treball de gran interès i alè musical que permet reunir moltes d'aquelles personalitats en aquest lloc de trobada que és la cançó. I no hi ha lied sense poemes, és el que ve a dir la proposta de la soprano Sophie Kathäuser amb Eugene Asti al piano (H. Mundi). Poemes d'Apollinaire, M. Laurencin (*Trois poèmes de Louise Lalanne*), Éluard i les seves delicioses *Telle jour telle nuit*, i fins i tot *Les chemins de l'amour* d'Anouilh.

JORGE DE PERSIA

Bart Davenport
Physical world
LOVEMONK

Pop A la callada, Bart Davenport s'ha llaurat una reputació de músic exquisit a força d'impregnar-se de referències irreprotxables com la música negra o la new wave; recordi's el seu pas per The Loved Ones en els anys noranta, on feia a vegades d'un Paul Weller bolcat en el *rhythm'n'blues*; o la seva tasca des de fa uns anys com a compositor de melodies en la millor tradició del pop. Per a aquest àlbum, gravat amb músics californians, torna a servir-se d'elements de la música dels vuitanta (sintetitzadors, caixes de ritmes). Tot això, afegit a aquesta empremta seva tan particular dona de si cançons rodones com l'entranyable *Pamela* o la irònica *Fuck fame*. Entre rialler i realista, amb el sentit de l'humor intacte. Gran. **RAFA MARTÍNEZ**

Boulpik
Konpa lakay
LUSAFRICA

Compas El compas, també anomenat konpa en creole, és la música originària d'Haiti, barreja d'influències africanes i europees, inventada als anys cinquanta pel saxofonista Nemours Jean Baptiste. Després de modernitzar-se, ara torna un corrent que reivindica les arrels. Així, la deliciosa música acústica del grup Boulpik es basa en percussions, jocs vocals, banjos i la indis-

pensable marimbula que il·lustra la portada. Una caixa de fusta amb làmines metàl·liques que exerceix de baix i serveix per donar el to de les cançons d'uns trobadors que són l'equivalent als soneros cubans. A la seva semblança contribueix el so del kaskayèt, els pals que exerceixen de claus, marcant el tempo d'uns temes que oscil·len de la cadència ballable de *Nèg dafrik* a la malenconia de *Si lavi te fasil*, passant per una reeixida versió de l'himne *Lakay* de Tabou Combo. **RAMON SÚRIO**

Stephen Malkmus & The Jicks
Wig out at jagbags
MATADOR / PIAS

Rock Un dels possibles efectes secundaris d'haver encapçalat una banda iconogràfica és que quan empres el vol en solitari, per bé que planegis, probablement no provocaràs l'entusiasme de temps pretèrits. A Stephen Malkmus li ha passat. Líder de Pavement, una de les referències de l'indie rock dels anys noranta, les seves obres per lliure solen ser acollides amb la desconfiança que generen els productes del supermercat pocs dies abans d'arribar a la data de caducitat. I, tot i així, a excepció del titubejant *Pig lib* (2003), el californià estranyament ha decebut. Nova mostra del seu talent creatiu, aquest *Wig out at jagbags* s'erigeix entre embolicats cops de guitarra noise i una certa cadència d'aquest rock de la costa oest d'aromàtica cannàbica, perfilant títols de la luminescència de *Planetary motion*, *Lariat* o *Cinnamon & Lesbians*. **ORIOL RODRÍGUEZ**

DVD

12 años de esclavitud
Steve McQueen, 2013

ANDRÉS HISPANO

No són pocs els artistes que, havent-se fet un lloc en l'elit del seu mercat, han intentat fer el salt a un públic més gran a través del cinema. **Damien Hirst**, **Cindy Sherman** o **Robert Longo** en són alguns. Cap d'ells, tot i això, no ha aconseguit el que l'afrocari-beny Steve McQueen (1969), que després d'una carrera artística i vint curtmetratges ha escalat amb tres llargmetratges fins a arrasar en l'última edició dels Oscar. I tot això sense perdre el favor de la crítica ni el del seu primer públic, aquell que el va considerar ja consagrat el 1999 com a guanyador del sempre discutit premi Turner.

12 años de esclavitud està basada en l'autobiografia de **Solomon Northup**, un mulat nascut lliure a Nova York que va ser segrestat el 1841 per ser venut com a esclau i que va treballar a Louisiana durant dotze anys fins al seu alliberament. Un dels seus productors, **Brad Pitt**, ha assenyalat l'exemple i escarni que hauria de ser per a Hollywood el fet que un britànic hagi hagut d'abordar seriosament l'esclavitud als Estats Units, un tema tradicionalment esquivat a la fàbrica de somnis californiana.

Com en les seves anteriors cintes, potser de manera menys radical, McQueen és directe i sobri en la seva posada en escena, evitant qualsevol nota sentimentalista i enfrontant l'espectador a cruïeres i crueltats que incomoden, però que mostrades amb honestat importen i signifiquen. Ja en les seves dues cintes anteriors, *Hunger* i *Shame*, la violència i el buit eren mostrats sense embuts, procurant una experiència cinematogràfica tan traumàtica com reflexiva.

En l'edició de dos discos, així com en la de Blu Ray, s'inclouen alguns extres, tot i que difícilment justifiquen el segon disc: *making of*, breus entrevistes a director i actors, així com una sèrie de textos en pantalla sobre la producció, història original i la carrera de McQueen.